

*Князев В. С.,
кандидат юридичних наук*

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ СКЛАДІВ МИТНИХ ОРГАНІВ

Анотація. У статті досліджено поняття складу митного органу, визначене у нормативно-правових актах, а також його науково-теоретичне тлумачення. Розкрито вимоги до функціонування складів митного органу, порядок розміщення товарів та транспортних засобів на таких складах. Досліджено повноваження посадових осіб митниці в процесі розміщення товарів на складах митного органу, проведення інвентаризації, видачі товарів зі складу, особливості зберігання окремих видів товарів. Проаналізовано сучасні проблемні питання функціонування складів митних органів, узагальнено пропозиції щодо їх вирішення та вдосконалення роботи складів митниці. Склади митниці не слід плутати з митними складами або складами тимчасового зберігання. З позицій техніко-юридичного конструювання можна запропонувати запровадження змін у Митний кодекс України, за якими під уніфікованим поняттям «склад митного органу» слід розуміти складські приміщення, резервуари, криті та відкриті майданчики, холодильні чи морозильні камери, які належать митним органам або використовуються ними для зберігання під митним контролем товарів та транспортних засобів на умовах господарського (цивільно-правового) договору. Таким чином, експлуатація складів митних органів має комплексний правовий характер та є органічним поєднанням публічних і приватно-правових засад. На складах митниці створюються в порядку, установленому Міністерством фінансів України, зони митного контролю, у межах яких митниця здійснює митні формальності. За наявності у зонах митного контролю на територіях пунктів пропуску тимчасових негитульних споруд дозволяється їх використання як складу митниці. Митниця несе передбачену законом відповідальність за втрату або пошкодження товарів, транспортних засобів комерційного призначення, що зберігаються нею. Досліджено актуальність визначення шляхів взаємодії посадових осіб митниць з іншими суб'єктами під час зберігання товарів на складах митниці, зокрема з правоохоронними органами.

Ключові слова: склад митного органу, зона митного контролю, товари, транспортні засоби комерційного користування, проби і зразки, власник товару, митні органи, резервуар, складські операції, холодильна камера, морозильна камера, зона митного контролю, адміністрація підприємств, завідувач складом митниці.

Постановка проблеми. Зростання обсягів товарообігу між державами, поширення міграційних процесів, фізичне збільшення кількості транспортних засобів, які перетинають державні кордони, приводять до зростання значення окремих сегментів митної інфраструктури та різноманітних логістичних центрів. Одним із найбільш поширених елементів такої інфраструктури є склади митниць. Митні органи України, відповідно до покладених на них завдань, зобов'язані проводити облік, зберігання, оцінювання вилученого, прийнятого на збе-

рігання, розміщеного у митний режим відмови на користь держави майна, а також майна, виявленого в зоні митного контролю, власник якого невідомий, а також розпорядження ним. Також у випадках, передбачених законом, митні органи здійснюють провадження у справах про порушення митних правил та у справах про адміністративні правопорушення, що також може потягнути за собою надходження майна у розпорядження митних органів [1].

У сфері регулювання митних відносин досить часто як на доктринальному, так і на практичному рівнях відбувається змішування окремих понять та неправильне використання термінології, що призводить до помилкових висновків у сфері правозастосування. Проблеми у розмежуванні правового статусу складів митниці (митних органів) та інших суміжних понять, таких як «митні склади», «склади тимчасового зберігання», призводять до виникнення певних розбіжностей у розумінні можливостей, особливостей та призначення складів митних органів.

Одразу наголосимо на тому, що у чинному Митному Кодексі України (далі – МК України) [2] вживається термін «склад митного органу», а в Порядку роботи складу митниці ДФС (далі – Порядок) [3] – «склад митниці ДФС». Зазначене лише підкреслює необхідність техніко-юридичної уніфікації використовуваних категорій.

Питання зберігання товарів на складах митниці є не особливо популярним серед науковців. Проблема організації та здійснення митного контролю загалом і питанням діяльності складів митниць зокрема присвячені наукові праці вітчизняних науковців, таких як І. Бережнюк, О. Берзан, В. Булана, О. Вакульчик, О. Гребельник, О. Годованець, А. Дубінін, Г. Дейниченко, Т. Єдинак, В. Єдинак, П. Пашко, Ю. Петруня, С. Терещенко, А. Берзан, С. Коляда, Є. Корнієнко, Ю. Ломейко. Водночас у контексті реформування ДМС України окремі питання організації та здійснення митного контролю залишаються малодослідженими, зокрема це стосується питання діяльності складів митниць, особливостей їх статусу та зберігання товарів і транспортних засобів.

Мета статті полягає у формуванні поняття «склад митного органу», аналізі порядку його функціонування та шляхів удосконалення діяльності.

Виклад основного матеріалу дослідження. Питання функціонування складів митного органу та належності функцій щодо зберігання товарів митним органом залишається дискусійним. Визначення складу митного органу наведено у ст. 239 МК України, де під ним розуміються складські приміщення, резервуари, криті та відкриті майданчики, холодильні чи морозильні камери, які належать митним органам або використовуються ними й спеціально обладнані для зберігання товарів, транспортних засобів комерційного призначення [2]. Аналогічне визначення наведено в Порядку роботи складу

митниці ДФС, затвердженого Наказом Міністерства фінансів України від 30 травня 2012 року № 627, однак у цьому порядку вже йдеться про склад митниці ДФС.

Невипадково взаємозв'язок між нормативно-правовими актами, традиційно віднесеними до приватної та публічної правових галузей, обумовлений спільною термінологією. «Терміни самі по собі не є правовими нормами і не формують права та обов'язків суб'єктів. Але вони визначають межі застосування відповідних положень законодавства або зміст та обсяг прав та обов'язків суб'єктів, або зміст та обсяг санкцій, що підлягають застосуванню», – зауважує професор В. Ротань [4, с. 21].

Вважаємо, що визначення складу митного органу з урахуванням того, що зберігання товарів та транспортних засобів комерційного призначення на відповідальне зберігання суб'єктам господарювання також вважається зберіганням на складах митного органу, потребує доопрацювання. Також законодавство виділяє інші випадки, коли зберігання прирівнюється до такого, що зберігається на складі. Зокрема, товари, які через свої властивості не можуть зберігатися на складі митного органу, за рішенням керівника митного органу або його заступника можуть передаватися митними органами на зберігання підприємствам, на складах яких створено необхідні умови для належного зберігання таких товарів. Для досягнення цілей МК України таке зберігання вважається зберіганням на складі митного органу [2].

Таким чином, є винятково важливим встановлення єдиної системи правових категорій і формування на цій основі правового режиму діяльності складів митних органів, окреслення допустимих при цьому обмежень, викликаних необхідністю забезпечення приватного та публічного інтересу. Така особливість властива діяльності складів митниць, у ході експлуатації яких укладаються не цивільно-правові (господарсько-правові) правовини.

Стосовно співвідношення останніх дуже влучно висловився професор П. Рабінович: «Передусім констатуємо наступне. Попри загальновідому поліваріантність, плюрастичність типів праворозуміння, у їх більшості за допомогою вказаного терміно-поняття відображається те чи інше соціальне явище. Визнання цієї обставини стосовно як приватного права, так і права публічного саме і дає підстави стверджувати, що в основі їх взаємної «системності» лежить така загальна фундаментальна властивість, як, власне, їх соціальність. Саме вона дає змогу надавати їх закріпленню, регулюванню й контролю за допомогою певних соціальних важелів, інструментів та слугує об'єктивною передумовою діалектичної єдності засад «приватності» й «публічності» у державно-юридичному, тобто позитивному, праві» [5, с. 61].

Як склади митниці можуть використовуватися визначені наказом митниці приміщення, резервуари, криті та відкриті майданчики, холодильні чи морозильні камери, які належать митниці або використовуються ними і спеціально обладнані для зберігання товарів, транспортних засобів комерційного призначення під митним контролем.

На складах митниці створюються в порядку, установленому Міністерством фінансів України, зони митного контролю, у межах яких митниця здійснює митні формальності. За наявності у зонах митного контролю на територіях пунктів пропуску тимчасових нетитульних споруд дозволяється їх використання

як складу митниці. Митниця несе передбачену законом відповідальність за втрату або пошкодження товарів, транспортних засобів комерційного призначення, що зберігаються нею [3].

Склади митниці не слід плутати з митними складами або складами тимчасового зберігання. Під складами митних органів розуміються складські приміщення, резервуари, криті та відкриті майданчики, холодильні чи морозильні камери, які належать митним органам або використовуються ними і спеціально обладнані для зберігання товарів, транспортних засобів комерційного призначення. Водночас, відповідно до ст. 121 МК України, митний склад – це митний режим, відповідно до якого іноземні або українські товари зберігаються під митним контролем із умовним повним звільненням від оподаткування митними платежами та без застосування заходів нетарифного регулювання зовнішньоекономічної діяльності [2].

Також ст. 201 МК України зазначає, що «товари з моменту пред'явлення їх митному органу до приміщення їх у відповідний митний режим можуть перебувати на тимчасовому зберіганні під митним контролем. Тимчасове зберігання товарів під митним контролем здійснюється на складах тимчасового зберігання» [2].

Порядок роботи складу митного органу визначається центральним органом виконавчої влади з питань державної митної справи. На складах митних органів створюються зони митного контролю [3].

Обов'язкової передачі митному органу для зберігання підлягають товари, не пропущені під час ввезення на митну територію України внаслідок установлених законодавством заборон чи обмежень на їх ввезення в Україну або транзит через територію України і не вивезені з території України у день їх ввезення; товари, що ввозяться громадянами на митну територію України і підлягають оподаткуванню митними платежами, якщо вони не сплачені; товари, які до закінчення встановлених строків тимчасового зберігання під митним контролем не були задекларовані власником або уповноваженою ним особою до відповідного митного режиму або такі, що декларувалися, але щодо яких після закінчення строків зберігання під митним контролем двічі надавалася відмова у митному оформленні; товари, граничний строк перебування яких під митним контролем на території зони митного контролю закінчився; товари, транспортні засоби комерційного призначення, які перебувають під митним контролем і за якими власник або уповноважена ним особа не звернувся до закінчення граничних строків перебування у пунктах пропуску через митний кордон України; товари, заявлені у режим відмови на користь держави; товари, які були виявлені (знайдені) під час здійснення митного контролю в зонах митного контролю та/або у транспортних засобах, що перетинають митний кордон України, і власник яких невідомий (безхазяйні); зразки товарів і техніко-технологічна документація, взяті митними органами для проведення класифікації товарів; зразки товарів та документація, одержані митними органами під час здійснення верифікації сертифікатів походження товару; проби та зразки товарів, необхідні для проведення експертизи у справах про порушення митних правил; зразки товарів, відібрані у зв'язку зі знищенням за спрощеною процедурою товарів, митне оформлення яких призупинено за підозрою у порушенні прав інтелектуальної власності [2].

Серед окреслених вище видів товарів особливе місце посідають товари, які були виявлені (знайдені) під час здійснення митного контролю в зонах митного контролю та/або у транспортних засобах, що перетинають митний кордон України, і власник яких невідомий (безхазяйні), речі та проби (зразки) товарів.

Під час виявлення в зоні митного контролю та/або у транспортних засобах, що перетинають митний кордон України, товарів, власник яких невідомий, посадова особа митниці, яка виявила такі товари, негайно повідомляє старшому зміни та вживає усіх необхідних заходів для забезпечення їх збереження та цілісності. Керівник підрозділу, переконавшись у тому, що знайдена річ не несе об'єктивної небезпеки життю, здоров'ю оточуючих людей і загрози навколишньому середовищу та не потребує залучення інших контролюючих органів, засобами телефонного зв'язку та службовою запискою не пізніше наступного робочого дня від дня їх виявлення інформує керівника підрозділу інфраструктури митниці про виявлені товари для вжиття необхідних заходів щодо забезпечення своєчасного їх переміщення на склад митниці (визначення місця розміщення, засобів для цього тощо) [3].

Товари, власник яких невідомий, передаються на склад митниці посадовою особою митниці, яка їх виявила, або іншою уповноваженою особою митниці за актом виявлення знахідок/товарів, власник яких невідомий, що складається за встановленою формою. Акт виявлення знахідок/товарів, власник яких невідомий, складається у двох примірниках, один із яких залишається в підрозділі митниці, посадова особа якого виявила товари, а другий передається завідувачим до підрозділу фінансово-економічної роботи та бухгалтерського обліку митниці. Акту виявлення знахідок/товарів, власник яких невідомий, присвоюється порядковий номер, що відповідає порядковому номеру у книзі реєстрації актів приймання-передавання товарів, транспортних засобів комерційного призначення, а також склад митниці, яка ведеться підрозділом фінансово-економічної роботи та бухгалтерського обліку митниці. Інформація про знайдені (виявлені) товари протягом трьох днів від дня складання акта виявлення знахідок/товарів, власник яких невідомий, розміщується для загального ознайомлення в місцях розташування митниці на весь строк зберігання таких товарів, а інформація про знайдені (виявлені) транспортні засоби, крім того, надсилається до територіальних органів Міністерства внутрішніх справ України (за місцем виявлення транспортного засобу та місцем знаходження митниці).

Щодо взяття проб (зразків) товарів, то воно може проводитися уповноваженими посадовими особами митниці на підставі вмотивованого письмового рішення керівника цього органу або особи, яка виконує його обов'язки (ч. 2 ст. 356 МК України) [2]. Зокрема, в ч. 6 ст. 356 МК України визначено, що взяття проб (зразків) товарів, які перебувають під митним контролем, посадовими особами інших державних органів, а також декларантами або уповноваженими ними особами здійснюється спільно з посадовими особами відповідного митного органу. На основі цього складається акт за формою, встановленою центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику (ч. 17 ст. 356 МК України) [2].

Частинами 17 та 20 ст. 357 МКУ встановлено таке:

– проби (зразки) товарів, зокрема пошкоджені, і техніко-технологічна документація належать їх власникам; після закінчення дослідження (аналізу, експертизи) проби (зразки) з урахуванням встановленого ч. 14 цієї статті строку зберігання повертаються декларанту або уповноваженій ним особі на їх письмову вимогу з оформленням відповідного акта, форма якого затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику;

– проби (зразки) товарів, не затребувані власником або уповноваженою ним особою протягом встановленого ч. 14 цієї статті строку зберігання, знищуються з оформленням відповідного акта, форма якого затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику; при цьому вартість зазначених проб (зразків) власникові або уповноваженій ним особі не відшкодовується;

– техніко-технологічна документація та інші документи з інформацією про характеристики товару, проби (зразки) якого відбиралися для проведення досліджень (аналізів, експертиз), повертаються власнику товарів або уповноваженій ним особі після закінчення митного оформлення цих товарів або після надання органу ДФС засвідчених в установленому порядку копій зазначених документів, які залишаються у справах органу ДФС Державної митної служби України.

Зберігання товарів та транспортних засобів на складах митних органів у визначених випадках є платною послугою. Витрати митних органів на зберігання відшкодовуються власниками товарів, транспортних засобів або уповноваженими ними особами у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади з питань державної митної справи. Суми таких відшкодувань не є бюджетними надходженнями, а спрямовуються митними органами на утримання складів.

Товари, що зберігаються на складах митних органів під митним контролем, можуть бути видані їх власникам або уповноваженим ними особам лише після митного оформлення зазначених товарів, сплати відповідних митних платежів та відшкодування витрат митних органів на їх зберігання. Процедура видачі товарів передбачає направлення заяви до митного органу, розгляд цієї заяви протягом 10 робочих днів, під час якого структурні підрозділи розглядають можливість видачі товару, досліджують усі наявні перешкоди щодо видачі товару. Остаточне рішення про видачу приймає керівник. Вважаємо, що ця процедура має бути спрощеною.

Ще одним питанням, що потребує вирішення, є проведення інвентаризації на складах митного органу. Величезні обсяги майна, необхідність проведення інвентаризації (зокрема, щорічно, щоквартально, у разі зміни матеріально-відповідальної особи), відсутність технічних засобів, належних умов, «кадровий голод», додаткове навантаження та відповідальність – все це в сукупності приводить до формального підходу до проведення інвентаризації, до небажання посадових осіб брати участь у роботі комісій.

Спірною є судова практика щодо розгляду справ, пов'язаних зі зберіганням майна на складах митного органу. Як правило, предметом розгляду у суді є зобов'язання вчинити певні дії (повернути товар), відшкодування витрат, пов'язаних із

неналежним зберіганням товару або його втратою; договірні відносини між митним органом та суб'єктами, які надають послуги відповідального зберігання.

До прикладу наведемо рішення, винесене 18 вересня 2019 р. Великою Палатою Верховного Суду України, яка розглянула касаційну скаргу у справі № 808/973/18 за позовом Запорізької митниці Державної фіскальної служби (далі – Митниця) до Благодійного фонду «Ветерани Чорнобилю» про зобов'язання вчинити певні дії. Відповідно до матеріалів справи, 22 вересня 2017 р. Митниця та Благодійний фонд «Ветерани Чорнобиля» уклали договір зберігання № 13, умовами якого передбачено, що покладодавець (Фонд) передає, а зберігач (Митниця) приймає на зберігання товари, що перебувають під митним контролем. Згідно з актами приймання-передачі майна товари було передано на склад Митниці. Після митного оформлення вантажів відповідач звернувся до Митниці із заявою, у якій просив видати ці вантажі зі складу. Митницею було прийнято рішення про можливість видати вантажі зі складу після сплати відповідачем витрат за зберігання товарів на складі Митниці. Позивачем, відповідно до вимог Порядку відшкодування витрат за зберігання товарів та транспортних засобів на складах митних органів, затвердженого Наказом Міністерства фінансів України від 15 червня 2012 р. № 731, було направлено на адресу відповідача лист про зобов'язання сплатити витрати за зберігання товарів у сумі 298 тис. 762 грн 69 коп., розрахованих станом на 22 грудня 2017 р., але цю суму відповідачем не було сплачено. Окружний адміністративний суд позов задовольнив, зобов'язавши Благодійний фонд відшкодувати витрати за зберігання товарів на складі митниці у згаданій вище сумі, керуючись тим, що з огляду на положення Митного кодексу України та Порядку № 731 видача товару зі складу митного органу можлива лише після відшкодування витрат за зберігання товарів на складах митних органів. Апеляційний адміністративний суд рішення суду першої інстанції скасував та закриття провадження у справі на підставі п. 1 ч. 1 ст. 238 КАС України, посилаючись на те, що спір між сторонами має розглядатися за правилами господарського, а не адміністративного судочинства. Велика Палата Верховного Суду зазначила, що, згідно зі ст. 425 МК України, взаємовідносини утримувача митного складу відкритого типу з особами, які розміщують товари на цьому складі, визначаються відповідним договором. Передбачено відповідальність утримувача митного складу (ст. 428 МК України). Отже, уклавши такий договір, Митниця як територіальний орган Державної фіскальної служби України, юридична особа публічного права визнає існування між нею та відповідачем, тобто юридичною особою, правовідносини зі зберігання товару, переміщеного на митну територію України, а також вказує на невиконаний цією особою обов'язок зі сплати витрат за зберігання товарів на складі митного органу.

Таким чином, у цьому разі між сторонами існують господарські правовідносини, адже спір виник щодо зберігання на складі Митниці товару, переміщеного на митну територію України, тому він підлягає розгляду в господарському суді.

Крім того, ця справа не підлягає розгляду в адміністративному порядку з огляду на положення ст. 46 КАС України, оскільки цією нормою не передбачено звернення суб'єкта владних повноважень з позовною заявою до юридичної особи з вимогами про сплату витрат на зберігання товарів на митному складі [6].

Зазначене судове рішення підкреслює ту особливість, що правовідносини щодо організації діяльності складів митних органів регулюються адміністративно-правовим законодавством, а правовідносини щодо використання цих складів регулюються господарським (цивільним) законодавством, що впливає на підсудність справ.

Товари, транспортні засоби комерційного призначення, що зберігаються на складах митних органів, за якими власник або уповноважена ним особа не звернулася до закінчення строків зберігання, встановлених МК України, підлягають реалізації, а у випадках, передбачених законодавством, – безоплатній передачі у володіння і користування або переробці, утилізації чи знищенню.

Кошти, одержані від реалізації товарів, після вирахування сум належних митних платежів та інших витрат, пов'язаних зі зберіганням та реалізацією товарів, зберігаються на рахунку відповідного митного органу. Власник товарів може протягом встановленого строку отримати з рахунку митного органу залишок коштів від реалізації товарів.

Окрім цього, важливим елементом організації діяльності складу митниці є діяльність кваліфікованого персоналу. Саме щодо діяльності складу митниці законодавство містить спеціальні вимоги до посадових осіб, які здійснюють організацію діяльності такого складу. Керівник митниці, визначаючи посадову особу митниці, на яку покладатимуться обов'язки завідуючого складом митниці, укладає з ним договір про повну матеріальну відповідальність. Завідуючий береться до роботи на підставі наказу митниці. При цьому завідуючий обов'язково має бути ознайомленим із правилами пожежної безпеки, посадовою інструкцією та Порядком.

На практиці дедалі частіше виникають питання щодо реалізації посадовими особами митниці права, передбаченого ст. 323 МК України, безперешкодного доступу на територію чи в приміщення будь-якого підприємства незалежно від форми власності та сфери управління, де знаходяться або можуть знаходитися товари, що підлягають митному контролю, задля здійснення митного контролю. Зокрема, йдеться про безперешкодний доступ посадових осіб митного органу на склади, де зберігаються товари за договором відповідального зберігання. Є непоодинокими ситуації, коли працівникам митного органу або іншим особам (власникам товару, експертам, правоохоронним органам) адміністрацією підприємств чиняться перешкоди у доступі до товару.

Вважаємо, що оскільки ст. 323 МК України наділяє правом безперешкодного доступу в приміщення будь-якого підприємства, де знаходяться або можуть знаходитися товари, що підлягають митному контролю, то слід використовувати надані повноваження. Одночасно необхідно розробити алгоритм дій (зокрема, щодо взаємодії митних органів, з правоохоронними органами, іншими суб'єктами) задля забезпечення доступу до товарів, які зберігаються на складах митниці за договором відповідального зберігання.

Висновки. Підсумовуючи, доходимо висновку, що експлуатація складів митних органів має комплексний правовий характер та є органічним поєднанням публічних та приватно-правових засад.

Проведене наукове дослідження дало змогу виявити низку проблемних питань та запропонувати шляхи їх вирішення.

З позицій техніко-юридичного конструювання пропонуємо запровадження змін у МК України, згідно з якими під уніфікованим поняттям «склад митного органу» слід розуміти складські приміщення, резервуари, криті та відкриті майданчики, холодильні чи морозильні камери, які належать митним органам або використовуються ними для зберігання під митним контролем товарів на умовах господарського (цивільно-правового) договору.

Також потребує спрощення процедура видачі товарів зі складу митного органу, що можна здійснити за принципом «єдиного вікна» з використанням посадовими особами митного органу електронного підпису.

Удосконалення потребує також проведення процедури інвентаризації матеріальних цінностей, які перебувають на складах митниці. З урахуванням наявності значної кількості проблемних питань, які ускладнюють проведення інвентаризації, потрібно розглянути можливість передачі повноважень щодо проведення інвентаризації спеціально уповноваженим суб'єктам, наприклад незалежному аудитору.

Література:

1. Про Державну фіскальну службу України : Постанова Кабінету Міністрів України ; Положення від 21 травня 2014 року № 236 / *Верховна Рада України. База «Законодавство України»*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/236-2014-%D0%BF> (дата звернення: 16.07.2020).
2. Митний кодекс : Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI / *Верховна Рада України. База «Законодавство України»*. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4495-17> (дата звернення: 16.07.2020).
3. Про затвердження Порядку роботи складу митниці ДФС : Наказ Мінфіну від 30 травня 2012 року № 627 / *Верховна Рада України. База «Законодавство України»*. URL: <https://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z1097-12> (дата звернення: 16.07.2020).
4. Ярема А. та ін. Проблемні питання у застосуванні Цивільного і Господарського кодексів України / ред. В. Ротань. Київ : Реферат, 2005. 336 с.
5. Рабінович П. Природне право: діалектика приватного та публічного. *Право України*. 2004. № 9. С. 61–65.
6. Лазебний Л. Позов митниці до юридичної особи про оплату зберігання товарів на митному складі підлягає розгляду в господарському суді. URL: <https://lexinform.com.ua/sudova-praktyka/pozov-mytnytsi-do-yurydychnoyi-osoby-pro-oplatu-zberigannya-tovariv-na-mytnomu-skladi-pidlygaye-rozglyadu-v-gospodarskomu-sudi> (дата звернення: 16.07.2020).

Kniaziev V. Organizational and legal basis of activities of warehouses of customs authorities

Summary. The concept of “Warehouse of Customs Authorities” that is defined in regulative acts and its scientific and theoretical interpretation are researched in the paper. Requirements for activities of Warehouses of Customs Authorities and the order of placement of goods and vehicles in such warehouses are represented. Competencies of Customs Officials during placement of goods in Warehouses of Customs Authorities, conducting inventory, issuance of goods from the warehouse, features of storage of certain types of goods are researched. Current issues on activities of Warehouses of Customs Authorities are analyzed; suggestions on resolving these issues and on improving of Warehouses of Customs Authorities are generalized. Warehouses of Customs Authorities are different from Customs Warehouses and from Temporary Storage. On the point of technical and juridical design, there could be suggested implementing changes in the Customs Code of Ukraine. According to these changes, the unified concept of the “Warehouse of Customs Authorities” has to be interpreted as warehouses, tanks, indoor and outdoor areas, refrigerators or freezers, which belong to the Customs Authorities or are used by them for storage under Customs Control of goods and vehicles under the terms of economic (civil) contract. Thus, exploitation of Warehouses of Customs Authorities has comprehensive legal character and is a natural composition of public and private-legal basis. Areas (Zones) of Customs Control are established in Warehouses of Customs Authorities according to order of Finances Ministry of Ukraine; Customs carries out Customs Formalities in measures of Areas of Customs Control. Where untitled buildings are in Areas (Zones) of Customs Control on areas of Customs Checkpoints, they could be used as Warehouses of Customs Authorities. Customs is liable under law for loss or damage to goods, commercial vehicles stored by it. Topicality of identifying of ways of cooperation between Customs Officials and other subjects including the Law Enforcement Authorities during the storage of goods in Warehouses of Customs Authorities are researched.

Key words: Warehouse of Customs Authorities, Areas (Zones) of Customs Control, goods, vehicles for commercial goals, samples and specimens, owner of goods, Customs Authorities, tank, warehousing operations, refrigeration chamber, freezer, administration of enterprises, head of the Customs Warehouse.